

οὔρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε.
 γηθόσυνος δ' οὔρω πέτασ' ἰστία δῖος Ὀδυσσεύς.
 αὐτὰρ ὁ πηδάλῳ ἰθύνετο τεχνήντως 270
 ἥμενος· οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε
 Πληϊάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὄψε δύοντα Βοώτην
 Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν,
 ἣ τ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει,
 οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο· 275
 τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψώ, δῖα θεάων,
 ποντοπορευέμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.
 ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορευῶν,
 ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιδόντα
 γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῶ· 280
 εἶσατο δ' ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ.
 Τὸν δ' ἐξ Αἰθιοπῶν ἀνιῶν κρείων ἐνοσίχθων
 τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν· εἶσατο γὰρ οἱ
 πόντον ἐπιπλῶν· ὁ δ' ἐχώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν· 285
 “ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως
 ἄμφ' Ὀδυσῆϊ ἐμεῖο μετ' Αἰθιοπέσσι ἐόντος,
 καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδόν, ἔνθα οἱ αἶσα
 ἐκφυγέειν μέγα πείραρ ὀϊζύος, ἣ μιν ἰκάνει·
 ἀλλ' ἔτι μὲν μὴν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος.” 290
 Ὡς εἰπὼν σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον
 χερσὶ τρίαιναν ἐλών· πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας
 παντοίων ἀνέμων, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ,
 σὺν δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἔπεσον Ζέφυρός τε δυσαῆς 295
 καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κύμα κυλίνδων.
 καὶ τότ' Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν·
 “ὦ μοι ἐγὼ δειλός, τί νύ μοι μήκιστα γένηται;
 δείδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν, 300
 ἣ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,

καὶ ἔστειλε μπροστά τον οὔριο τον αβλαβή και ἥπιο.
 Κι ὅλος χαρά απ' τον οὔριο ἀνοίξε πανιά ο θεῖος Οδυσσεύς.
 Κι αὐτός με το πηδάλιο διηύθυνε ἐπιδέξια 270
 καθισμένος· και ὕπνος δεν του ἔπεφτε στα βλέφαρα,
 καθώς εκοίταζε την Πούλια και τον αργά δύοντα Βοώτην,
 την Ἄρκτο, αὐτήν που στην ἐπὶ κληση την ονομάζουν κι Ἄμαξα,
 που στρέφεται στο ἴδιο μέρος και τον Ὠρίωνα στοχεύει,
 και μόνη μένει ἀμοιρη απ' τα λουτρά του Ὠκεανοῦ· 275
 γιατί αὐτήν τον πρότρεπε η Καλυψώ, η θεία μέσα στις θεές,
 να ἔχει ἀριστερά του ταξιδεύοντας στην ἀνοικτὴ θάλασσα.
 Ἐπτὰ και δέκα μέρες ἔπλεε λοιπὸν ποντοπορώντας,
 και στη δεκάτη ὄγδοη ξεπρόβαλαν τα σκιερά βουνά
 της χώρας των Φαιάκων, ἐκεῖ ὅπου αὐτός πλησίαζεν· 280
 και φάνταζαν σαν την ἀσπίδα στην αἰθερόμορφη θάλασσα.
 Κι αὐτὸν απ' τους Αἰθιοπες ἀνεβαίνοντας, ἀπὸ τα ὄρη των Σολύμων
 μακριά, εἶδεν ο μέγας Κοσμοσεΐστης· γιατί του ἔπεσε στο μάτι
 πλέοντας πάνω στο πέλαγος· και πιο πολὺ χολώθηκε μες στην καρδιά του,
 και το κεφάλι του κουνώντας ἀρχισε να μιλά στον εαυτό του· 285
 «Ἀλίμονο, πραγματικά λοιπὸν ἀλλάξαν γνώμη οἱ θεοὶ
 για τον Οδυσσεά, ὅταν ἐγὼ βρισκόμουν στους Αἰθιοπες,
 και νά τος σχεδὸν στη χώρα των Φαιάκων, ὅπου του εἶναι πεπρωμένο
 να ξεφυγεί ἀπὸ το μέγα του ολέθρου δίκτυ που τον κυκλώνει·
 ἀλλὰ το λέω, θα ρίξω ἀκόμη πλήθος συμφορές ἐπάνω του.» 290
 Ἔτσι ἀφοῦ εἶπε συγχέντρωσε τα νέφη και τάραξε τη θάλασσα
 στα χέρια παίρνοντας την τρίαινα· κι ὅλες μαζί ξεσήκωσε τις θύελλες
 παντοειδῶν ἀνέμων, και με τα νέφη κάλυψε
 στεριά μαζί και πόντο· και ἀπὸ τον ουρανὸ σηκώθηκε σκοτάδι.
 Και φύσηξαν ταυτόχρονα ο Εὐρὸς και ο Νότος κι ο Ζέφυρος ο δυνατός 295
 και ο Βοριάς ο αἰθριογενής, σηκώνοντας μεγάλο κύμα.
 Και τότε του Οδυσσεά λύθηκαν τα γόνατα και η καρδιά του,
 κι ἀναστενάζοντας βαρειά εἶπε στον γενναϊόφυχο εαυτό του·
 «Ἀλίμονο μου ο δύστυχος ἐγὼ, τί μεγαλύτερα λοιπὸν μου μέλλονται κακά;
 Φοβοῦμαι μήπως ὅλα η θεὰ τα εἶπε χωρὶς λάθος, 300
 που με βεβαίωσε ὅτι στο πέλαγος, πρὶν φτάσω στην πατρίδα γη,

Η τρικυμία
(στ. 282-312)

ἄλγε' ἀναπλήσειν· τὰ δὲ δὴ νῦν πάντα τελεῖται,
 οἷοισιν νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν
 Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι
 παντοίων ἀνέμων· νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος. 305
 τρισμάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τότε ὄλοντο
 Τροίην ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.
 ὥς δὴ ἐγὼ γ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 ἥματι τῷ ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δοῦρα
 Τρῶες ἐπέριψαν περὶ Πηλείωνι θανόντι. 310
 τῷ κ' ἔλαχον κτερέων, καὶ μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
 νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι.”
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,
 δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδίην ἐλέλιξε.
 τῆλε δ' ἀπὸ σχεδίσης αὐτὸς πέσε, πηδάλιον δὲ 315
 ἐκ χειρῶν προέηκε· μέσον δέ οἱ ἴστων ἔαξε
 δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα,
 τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ.
 τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, οὐδ' ἐδυνάσθη
 αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὀρμῆς· 320
 εἵματα γὰρ ῥ' ἐβάρυνε, τὰ οἱ πόρε διὰ Καλυψώ.
 ὀψὲ δὲ δὴ ῥ' ἀνέδου, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
 πικρὴν, ἣ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν.
 ἀλλ' οὐδ' ὡς σχεδίσης ἐπελήθετο, τειρόμενός περ,
 ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐνὶ κύμασιν ἐλλάβειτ' αὐτῆς, 325
 ἐν μέσση δὲ καθίζε τέλος θανάτου ἀλεείνων.
 τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 ὥς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέησιν ἀκάνθας
 ἄμ πεδίον, πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται,
 ὥς τὴν ἄμ πέλαγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα· 330
 ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορέη προβάλεσκε φέρεσθαι,
 ἄλλοτε δ' αὐτ' Εὐρὸς Ζεφύρῳ εἵξασκε διώκειν.
 Τὸν δὲ ἴδεν Κάδμου θυγάτηρ, καλλίσφυρος Ἰνώ,
 Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδῆεσσα,
 νῦν δ' ἄλλος ἐν πελάγεσσι θεῶν ἔξ ἔμμορε τιμῆς. 335

θα μ' εὐρουν πλήθος βάσανα· και νά που τώρα όλα συντελούνται,
 αφού με τέτοια νέφη κυκλώνει από παντού τον ανοικτό ουρανό
 ο Ζεὺς, συντάραξε το πέλαγος, και θύελλες ἐπέρχονται 305
 παντοειδῶν ἀνέμων· τώρα σε μένα σίγουρος ο ἀγριος ὄλεθρος,
 Τρις και τετράκις μάκαρες οι Δαναοί που τότε χάθηκαν
 στην Τροία την ευρύχωρη, φέρνοντας χάρη στους Ατρεΐδες.
 Ἔτσι κι εγὼ μακάρι να χανόμουνα και νά 'χα βρει το θάνατο
 εκείνη την ημέρα, όταν ἀπειροὶ Τρῶες τα χάλκινά τους δόρατα
 ἐρίξαν εναντίον μου γύρω από τον νεκρὸ Πηλείωνα. 310
 Τότε θα με τιμούσαν με κτερίσματα και θα με δόξαζαν οι Αχαιοί·
 τώρα ὁμως μου εἶναι πεπρωμένο να χαθῶ μ' ἄδοξο θάνατο.»
 Ἔτσι μόλις εἶχε πει τον ἔσυρε προς το βυθὸ μεγάλο κύμα,
 σφοδρὸ, αγριεμένο, και τη σχεδία γύρω τράνταξε.
 Από τη σχεδία μακριὰ ο ἴδιος βρέθηκε, και το πηδάλιο 315
 ἀφῆσε από τα χέρια· και το κατάρτι τοῦ ἔσπασε στη μέση
 σφοδρὴ ἐπελθούσα θύελλα ἀνάμεικτων ἀνέμων,
 και πέρα ἔπεσαν στη θάλασσα ιστίο και κεραία.
 Κι αὐτὸν ὑπόβρυχο τον ἔκανε ὦρα πολλή, οὔτε και μπόρεσε
 καθόλου να σηκώσει το κεφάλι μέσα στη δίνη των πελώριων κυμάτων· 320
 γιατί τον βάραιναν τα ρούχα, αὐτά που του ἔδωσεν η θεία Καλυψώ.
 Ἀργά ωστόσο αναδύθηκε κι από το στόμα ἐφτυσεν ἄρμη
 πικρή, που σαν ποταμὸς από το κεφάλι του κελάρυζεν.
 Ἀλλ' οὔτε κι ἔτσι ἐβγαλε από το νου του τη σχεδία, μ' ὅλο τον κίνδυνο,
 ἀλλὰ ορμώντας συνεχῶς στα κύματα αρπάχτηκε από αὐτήν, 325
 στη μέση ἀμέσως κάθισε, το τέλος του θανάτου ἀποφεύγοντας.
 Κι αὐτὴν κατὰ το ρεῦμα ἐδῶ κι ἐκεῖ την ἔφερε το μέγα κύμα.
 Και ὅπως, όταν ο δυνατὸς Βοριάς στριφογυρίζει ἀγκάθια
 σε μέρος πεδινό, και συνεχῶς ἀκολουθοῦν το ἕνα πίσω απ' τ' ἄλλο,
 ἔτσι κι αὐτὴν στο πέλαγος οι ἀνεμοὶ την ἔφερναν ἐδῶ κι ἐκεῖ· 330
 ἄλλοτε στο Βοριά την πρόβαλλε ο Νότος για να την παρασύρει,
 ἄλλοτε πάλι στο Ζέφυρο την ἀφῆνε ο Εὐρὸς για να την ἔχει ἐμπρὸς του.
 Κι αὐτὸν τον εἶδε του Κάδμου η θυγατέρα, η καλλίσφυρη Ἰνώ,
 η Λευκοθέη, που ἦταν πρὶν θνητὴ μ' ἀνθρώπινη λαλιά,
 και τώρα από τους θεοὺς βρήκε τιμές στα πέλαγα της θάλασσας. 335

Το ναυάγιο
(στ. 313-87)

ἢ ῥ' Ὀδυσῆ' ἐλέησεν ἀλώμενον, ἄλγε' ἔχοντα·
αἰθυίη δ' εἵκυῖα ποτῆ ἀνεδύσετο λίμνης,
ἶξε δ' ἐπὶ σχεδίης καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·

“Κάμμορε, τίπτε τοι ὦδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
ὠδύσατ' ἐκπάγλως, ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει; 340

οὐ μὲν δὴ σε καταφθίσει, μάλα περ μενεαίνων.
ἀλλὰ μάλ' ὦδ' ἔρξαι, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
εἴματα ταῦτ' ἀποδὺς σχεδίην ἀνέμοισι φέρεσθαι
κάλλιπ', ἀτὰρ χεῖρεσσι νέων ἐπιμαίεο νόστου
γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι. 345

τῆ δέ, τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσαι
ἄμβροτον· οὐδέ τί τοι παθέειν δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
αὐτὰρ ἐπὴν χεῖρεσσιν ἐφάψεται ἠπείροιο,
ἄψ ἀπολυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνοπα πόντον
πολλὸν ἀπ' ἠπείρου, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι.” 350

“Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμνον ἔδωκεν,
αὐτὴ δ' ἄψ ἐς πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα
αἰθυίη εἵκυῖα· μέλαν δέ ἐ κῦμα κάλυψεν.
αὐτὰρ ὁ μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν· 355

“ὦ μοι ἐγώ, μή τίς μοι ὑφαίνησιν δόλον αὔτε
ἀθανάτων, ὃ τέ με σχεδίης ἀποβῆναι ἀνώγει.
ἀλλὰ μάλ' οὐ πω πείσομ', ἐπεὶ ἐκάς ὀφθαλμοῖσι
γαῖαν ἐγὼν ἰδόμην, ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι.
ἀλλὰ μάλ' ὦδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον· 360

ὄφρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἀρμονίησιν ἀρήρη,
τόφρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσχων·
αὐτὰρ ἐπὴν δὴ μοι σχεδίην διὰ κῦμα τινάξῃ,
νήξομ', ἐπεὶ οὐ μὲν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον.”

“Ὅς ὁ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, 365
ὤρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
δεινόν τ' ἀργαλέον τε, κατρηφές, ἤλασε δ' αὐτόν.
ὥς δ' ἄνεμος ζαῆς ἦϊων θημῶνα τινάξῃ
καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη.

Αυτή λοιπόν τον Οδυσσεά σπλαγχνίστηκε πλανώμενο, βάσανα έχοντα·
και ὁμοια με μελανό πουλί από τη θάλασσα αναδύθηκε,
επάνω στη σχεδιά κάθισε και άρχισε να του μιλά·

«Κακόμοιρε, γιατί έτσι μαζί σου ο ενοσίχθων Ποσειδών
τόσο πολύ οργίστηκε, αφού κακὰ πολλὰ σου σπέρνει; 340

Λοιπόν δεν πρόκειται να σ' αφανίσει, αν και πολλή μανία τό 'χει.
Αλλά έτσι ακριβώς πράξε, μου φαίνεσαι δε ότι δεν είσαι ανόητος·
αυτά τα ρούχα βγάλε και τη σχεδιά στους ανέμους άφησε
να φέρεται, και με τα χέρια κολυμπώντας ζήτησε γυρισμό
στη χώρα των Φαιάκων, όπου σου είναι πεπρωμένο να γλιτώσεις. 345

Και νά αυτό εδώ το κρήδεμνο το αθάνατο υπό το στέρνο
άπλωσε· και φόβος δεν υπάρχει να πάθεις οτιδήποτε ή να χαθείς.
Έπειτα, όταν αγγίσεις με τα χέρια σου την ήπειρο,
πάλι ελευθερώνοντας ρίξε το στη σκοτεινή θάλασσα
πολύ από τη στεριά, κι ο ίδιος να τραπείς προς την αντίθετη κατεύθυνση.» 350

Έτσι λοιπόν αφού είπεν η θεά του έδωσε το κρήδεμνο,
κι η ίδια πάλι καταδύθηκε στο κυματώδες πέλαγος
ὁμοια με μελανό πουλί· κι αυτήν την κάλυψε το σκούρο κύμα.
Εκείνος όμως σε λογισμούς βυθίστηκε ο πολυβασανισμένος θεός Οδυσσεάς,
κι αναστενάζοντας βαρειά είπε στον γενναϊόψυχο εαυτό του· 355

«Αλίμονο μου εγώ, μήπως μου υφαίνει δόλο πάλι κάποιος
από τους αθάνατους, που με προτρέπει να αφήσω τη σχεδιά.
Αλλά καθόλου δεν θα υπακούσω, αφού εγώ είδα με τα μάτια μου
πέρα μακριά τη γη, όπου μου είπε ότι υπάρχει σωτηρία.
Αλλ' ως εξής θα πράξω, κι έχω τη γνώμη πως είναι το καλύτερο· 360

όσο λοιπόν μπορούν τα ξύλα να κρατήσουν στους αρμούς,
τόσο θα μείνω εδώ και σθένος θα επιδείξω βάσανα πάσχοντας·
την ώρα όμως που το κύμα θα διαλύσει τη σχεδιά,
θ' αρχίσω το κολύμπι, μια και καλύτερο δεν έχω να σκεφτώ πιο πριν.»

Κι ενώ αυτός αυτά γυρόφερνε στο νου και στο μυαλό του, 365
σήκωσε εναντίον του μεγάλο κύμα ο ενοσίχθων Ποσειδών,
σφοδρό, αφρισμένο, ορμητικό, και τον παρέσυρε.
Και όπως άνεμος σφοδρός τινάζει θημωνιά από φρυγμένα
άχυρα, κι αυτά σκορπίζει εδώ κι εκεί σε μέρη άλλα,

ὡς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς 370
 ἄμφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων,
 εἵματα δ' ἐξαπέδυνε, τὰ οἱ πόρε διὰ Καλυψῶ.
 αὐτίκα δὲ κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν,
 αὐτὸς δὲ πρηγῆς ἀλὶ κάππεσε, χεῖρε πετάσσας,
 νηχέμεναι μεμαῶς. ἴδε δὲ κρείων ἐνοσίχθων, 375
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·
 "Οὔτω νῦν κακὰ πολλὰ παθῶν ἀλόω κατὰ πόντον,
 εἰς ὃ κεν ἀνθρώποισι διοτρεφέεσσι μιγῆης·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος."
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους, 380
 ἵκετο δ' εἰς Αἰγᾶς, ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασιν.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διός, ἄλλ' ἐνόησεν·
 ἦ τοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους,
 παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας·
 ὦρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν, 385
 ἦος ὃ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μιγείη
 διογενῆς Ὀδυσσεὺς θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας.
 Ἐνθα δὴ νύκτας δύο τ' ἡματα κύματι πηγῶ
 πλάζετο, πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὄλεθρον.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμαρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ' Ἦώς, 390
 καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο ἠδὲ γαλήνη
 ἔπλετο νηνεμίη, ὃ δ' ἄρα σχεδὸν εἴσιδε γαῖαν
 ὀξὺ μάλα προῖδῶν, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπάσιος βίοτος παίδεσσι φανήη
 πατρός, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, 395
 δηρὸν τηκόμενος, στυγερός δέ οἱ ἔχραε δαίμων,
 ἀσπάσιον δ' ἄρα τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν,
 ὡς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν εἰσατο γαῖα καὶ ὕλη,
 νῆχε δ' ἐπειγόμενος ποσὶν ἠπείρου ἐπιβῆναι.
 ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, 400
 καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης·
 ῥόχθει γὰρ μέγα κύμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο
 δεινὸν ἐρευγόμενον, εἴλυτο δὲ πάνθ' ἀλὸς ἄχνη·

έτσι της σκόρπισεν κι αυτής τα μακριά δοκάρια. Ο Οδυσσεύς όμως 370
 σ' ένα δοκάρι επέβαινε καβάλα, σαν άλογο οδηγώντας το ατίθασο,
 κι όλα τα ρούχα πέταξε, αυτά που του είχε δώσει η θεία Καλυψώ.
 Αμέσως έπειτα το κρήδεμνο υπό το στέρνο άπλωσε
 κι ο ίδιος μπρούμυτα έπεσε στη θάλασσα, τα χέρια του απλώνοντας,
 με πόθο δυνατό να κολυμπήσει· τον είδεν όμως ο μέγας Ενοσίχθων 375
 και το κεφάλι του κουνώντας είπε μέσα στο νου του·
 «Έτσι τώρα να δέρνησαι στο πέλαγος κακά πολλά τραβώντας,
 ωστόσο καταφέρεις μ' ανθρώπους διοτρεφείς να σμίξεις·
 αλλά και τότε ελπίζω να μην έχεις παράπονο από τις συμφορές σου.»
 Έτσι λοιπόν αφού είπε μαστίγωσε τους ίππους τους καλλίτριχους 380
 και στις Αιγές κατέφθασε, όπου βρισκόντουσαν τα ξακουστά του ανάκτορα.
 Ωστόσο η Αθηναίη, του Δία η θυγατέρα, άλλα έβαλε στο νου της·
 των άλλων ανέμων έδεσε εντελώς τους δρόμους, και
 να σταματήσουν πρόσταξε και να καταλαγιάσουν όλοι·
 έπειτα πρώμο σήκωσε το δυνατό Βοριά, κι εμπρός του έσπασε τα κύματα, 385
 ωστόσο αυτός να σμίξει με τους Φαίακες τους φιλοτάξιδους
 ο θεός στο γένος Οδυσσεύς μοίρα κακή και θάνατο γλιτώνοντας.
 Εκεί δυό νύχτες και δυό μέρες στο φουσκωμένο κύμα
 δέρνηνταν, και συχνά η καρδιά του αντίκρουσε τον όλεθρο.
 Αλλ' όταν ήδη την τρίτη μέρα έφερεν η καλλιπλόκαμη Ηώς, 390
 τότε πια εκόπασεν ο άνεμος κι απλώθηγεν
 απάνεμη γαλήνη, κι αυτός διέκρινε κοντά τη γη
 με βλέμμα οξύ κοιτάζοντας, καθώς υψώθηκε από μεγάλο κύμα.
 Και όπως στα παιδιά φέρνει ανείπωτη χαρά το σφρίγος
 του πατέρα, ο οποίος σ' αρρώστια κείτεται φοβερά πάσχοντας βάσανα, 395
 και λιώνει για καιρό, στυγερός δε τον έπληξε δαίμων,
 κι αυτόν περιχαρή οι θεοί απάλλαξαν από τη συμφορά,
 έτσι και τον Οδυσσεά γέμισαν χαρά τα δένδρα κι η στεριά,
 και κολυπούσε επειγόμενος τα πόδια ν' ακουμπήσει στη ξηρά.
 Αλλ' όταν τόσο απείχε, όσο να φτάνει ο ήχος του φωνάζοντας, 400
 τότε λοιπόν τον γδούπον άκουσε της θάλασσας πάνω στους βράχους·
 γιατί το μέγα κύμα βροντούσε πάνω στη ξέρα της στεριάς
 σφοδρό, ανταριασμένο, και όλα είχαν τυλιχθεί από την αλισάχνη·

Σωτηρία
 στη γη
 των Φαίακων
 (στ. 388-493)